

ლიცეოს ცუხული საშუაში

საშურის მუნიციპალიტეტის ბაზეთ „საშურის მოამბის“ ღამათეპა
№10, 30 ოქტომბერი, ორშაბათი, 2023 წელი

 ღრთი ლექსი

რა არის შემოდგომა

ნაზი

მანც რა არის შემოდგომა?
მზე რომ გვიან-გვიან შემოდგება,
იქნებ ეს არის შემოდგომა?
ტყე რომ იჩონჩხება შენობებად,
მთლად წითელ-ყვითელ შენობებად,
იქნებ ესეც არის შემოდგომა?
შემოდგომა – ეს არის სინაზე:
ქარის ნაკვალევი სილაზე,
წვიმა საყვარელი მინაზე,
აი, ესეც არის შემოდგომა!
შემოდგომა ფრინველთა ფრთებია, –
შორეულ მანძილს რომ შებმიან,
პაპები მზვარესთან თბებთან,
შუბლზე ხელს ირდილებს ბებია:
„ჰაუ, ჰაუ, ყვავო და ყვანჩალა,
ორივე ჭირმა გაგცალა!“
აი, ასეთია შემოდგომა...
დაბლა ეშვებთან ღრუბლები,
შორს ქედებს უელავთ შუბლები,
ბინდში ყუჩდებთან უბნები,
ნელა ეშვებთან ღრუბლები.
კიდევ რა არის შემოდგომა? –
გათოშილ მინდვრების წამოდგომა,
ალვების მდურვა და შარიშური,
წიგნი ნეკერჩხალით ჩანიშნული,
აი, როგორია შემოდგომა!
შემოდგომა კიდევ ძახილია,
გზაზე გაბანრული ნახირია,
ბოჩოლას ეყვანის ნკარუნია,
მინაში გამთბარი წყარონია.
შემოდგომა კიდევ ზღაპარია,
შენი კერია რომ აბარია,
თუ ჭრელი საბანი გაფარია –
წიქარაც, კონკიაც აქ არიან.
შემოდგომა ტკბილი ზღაპარია!
შემოდგომა დარჩენილი მერცხალია,
სიმინდის ბრიალა მარცვალა,
თავზე ვაზის ქუდი ახურია,
მე მგონი, ის ქუდი კახურია –
სულ თავალებული დააბიჯებს,
ბიჭებს მოზვრებვიით დააჭიდებს,
ზღვაში რომ მთვრალი მტევნებია –
მისი ქეშაკი მდევრებია.
ქვევრში რომ მაჭრის დულილია,
ესეც შემოდგომის ქუხილია.
აი, როგორია შემოდგომა!
გათოშილ მინდვრების წამოდგომა,
ალვების ჩურჩულით შარიშური,
წიგნი ნეკერჩხალით ჩანიშნული.
... რა მშვენიერია შემოდგომა!

კელასონია

ღებოუცი

გიორგი ბაქრაძე საბავშვო თეატრალური წრის „აკვარიუმი“ წამყვანი მსახიობი და არაერთი ფესტივალის საუკეთესო ნომინაციის მფლობელია, ცეკვავს, მღერის და, რაც ჩემთვის განსაკუთრებით საინტერესოა, მოზარდისათვის ბევრად მაღალი აზროვნებით წერს და აზროვნებს.

ჩემი დაუინებელი მოთხოვნა იყო, რომ გიორგის დედას, ბავშვობიდან აღიარებულ პოეტსა და გაზეთ „ლიტერატურული ხაშურის“ რედაქტორს, ეკა ბაქრაძეს შვილის ლექსები გამოექვეყნებინა. ამის საფუძველი კი გიორგი ბაქრაძის სათქმელის გულწრფელობამ და სიღრმისეულად გადმოცემამ მომცა. ფეხბენდიერი ყოფილიყოს გიორგის პოეტური დებიუტი.

ის ჯერ მხოლოდ 17 წლის არის.

მზია ხეთაგური, მწერალი, საზოგადო მოღვაწე, ნმ. გიორგის ოქროს ორდენის მფლობელი.

დავხუჭავ თვალებს, ავფრინდები ჩემს სასახლეში, გავყვები ქარებს, ჯადოსნური ყვავილით ხელში. ნუ გაიოცებთ, დიას! მქვია მე მეოცნებე, ნუ გეშინიათ, ოცნებებში არ ვიკარგები. იცით? სასახლე იისფერად მე გადავღებე და მის კედლებში მე ოდესღაც დავბინავდები... ღრუბლებშიც ავალ, მე ვიქნები ლურჯი ფრთოსანი, დავაკვირდები დედამინას და დაჩაგრულებს, გამახსენდება მოიმედე, როგორც მგოსანი, ლურჯი ფრინველი, ყველა დარდს რომ უკან აბრუნებს. ღრუბლებს ვაძინებ, თვალს დავხუჭავ, გამელიმება, დილით კი, ისევ ამაქვეყნად გამელიმება.

ავყირდა ღამის ორი საათი, სილუეტებმა დაიწყეს ცეკვა, ცრემლით აივსო გულის კალათი, მე ქვეცნობიერს დავუნყე ქექვა. მთრთოლვარე ჭერი დამყურებს თავზე, მის მოშორებას ელდისგან ვბედავ, მორიელის გესლს შევიგრძნობ ტანზე, გამოსავალი არ არის ელდა... იატაკის ქვეშ ღამის ალქაჯი, ვითომ ქალწული, მტეხავს მტეხი ქვით, ტირანი გახდა ჩემი დარაჯი, მიყურებს, მიღრენს ცოფიანივით. მდარაჯობს, რათა არსად გავიქცე, რომ არ დავტოვო ჩემი ოთახი, სიჩუმე უკრავს ფუგას საყვირზე, კუშტად თითს მიქნევს აჩრდილი ბახის... გარედან ისმის ნიავის გლოვა, შენ რაღას ტირი, თავისუფალო? შენმა სულმა ხომ სილაღე ჰპოვა და გახდა ცელქი, უკიდევანო? ჩემი სარკმელიც გადამავიწყდა, ჩემს ბოდვას მთელი ღამე რომ უსმენს, გონება ქვესკნელს შიგნით დამინდა და მორიელი მიმატებს ნაკბენს. ძალას მოვიკრებ, გავასწრებ ტირანს, უცნობი ხილვით გზააბურდული, ოთახის კართან მივყვები მიზანს და გავფრინდები, როგორც შურდული... გავშორდი ოთახს, ვარ აივანზე, ოდნავ დავმშვიდდი, აღარავინ მკლავს, ფლეიტის სიო ხმას გაინაზებს, ჩემი ნალველიც გავატანე კვამლს. ორიც შესრულდა, სამი დაიწყო, ფიქრი დავუშვი – ხმალი და ფარი, გაბრუებული, ოთახს შევედი, დავნექი, შვებით ძილს მივეც თავი.

იჯდა ქუჩაში ემპათი სული, თვალს ადევნებდა შავბნელ სხეულებს, ქალაქი თვლემდა, ბინდგადაკრული, ქალაქი ანმყოს უფრო ართულებს... ნეტავ, არსებობს ისეთი დანა? – ემპათებმა რომ ჯიბით ატარონ და სადაც წავლენ, შავბნელ სხეულებს სულსა და გულზე გადაატარონ!.. ყვირილის ხმაში, ცრემლის ქალაქში რეგვენს უპყრია სკიპტრა ოქროსი, ნათელს ვერ ვხედავ ვერცერთ მათგანში, მხოლოდ და მხოლოდ მოჩანს ქაოსი!.. ჩაგრული ხალხი ცხოვრობს ამქვეყნად, მათი სხეული ეულად დრტვინავს, ზოგიც ვერ უძლებს ამ ნუთისოფელს და ზემოთ, ცაში დაეძებს ბინას... და... განაგრძობდა ქალაქი ქვითინს, მასზე დარდების ქარები ქროდა, იქ კი, ქუჩაში, ემპათი სული ქალაქს ტკივილებს თანაუგრძნობდა.

წახდა სამყარო, ფერთა გამა უფერულდება, ცის თაღზე ტირის დაღვრემილი ნამგალა მთვარე, ტრადიციულად, უიმედო დილა თენდება, ტრადიციულად, უიმედომ, ცრემლები ვლვარე. ძალზედ აცივდა, – სეზონისთვის შეუფერებლად, სიო უხვად ქრის, ჰაერი კი მთლად დახშულია, როგორ მოვიქცე ამ სიცივის ასარიდებლად? როგორ ავუხსნა სხეულს ჩემსას, რომ ზაფხულია? ძილს როგორ მივცე ჩემი თავი, როცა ვიცი, რომ ნორჩი ბიჭები საცხოვრებლად ცაში მიდიან, როცა ვიზრებ, რომ სიკვდილი დაძრწის ამქვეყნად და ამ სიკვდილთან გამალებით, ვიცი, იბრძვიან. რადგანაც ბორგავს ჩემი სული, ზემგრძნობიარე, ქარის ფრთას ვუსმენ, იქნებ დარდი გაანიავოს, ეგებ სევდის ხმა გადაფაროს, ხმა მგლოვიარე, სულთმობრძავივით აღმოხდება ბედკრულ სამყაროს... ქარმაც დაბერა, ჩაუქროლა ჩემს ეზოს კედლებს, (სულ სადღაც როგორ გეჩქარება, თავქარიანო?) და, როცა გაცდა ეულად მდგარ სევდიან ვერხვებს, დაიგრიალა „რამდენს უძლებ, ადამიანო?!“

თოვლის ფანტელებს დაჰყოლია ნატიფი ცრემლი და ნება-ნება თავს მახვევენ უცხო კაემანს... და, რახანია, თოვლო, მე შენს მოსვლას მოველი, რადგან ვიცი, რომ შენ მაჩუქებ ლექსის წერის შანსს. დედამინაზე შენი თეთრი სული დასახლდა, ყოველ შენს ფანტელს მე მიგზავნი ფაფუკ ფიქრებად და ხეებს შენი სანუკვარი რისხვა დაატყდა, მთებსაც კი მისწვდი, დაეფინე მარგალიტებად. ამ სილამაზეს როცა ვუმზერ, შენსავით ვდნები, შენი კაშკაში ემუქრება ჩემი თვალის ჭრილს, ასე მგონია, ჩემს გულისთქმას უსიტყვოდ ხვდები, ასე მგონია, კარგად იცი, ჩემს სულს რაც უჭირს.

დღე იწურება და არემარეს
 ეწვევა ღამის მსუბუქი ლანდები
 და თან მოჰყვება ცეცხლივით მწველი
 და ყინულივით ცივი დარდები.
 შემოაბიჯეს, სტუმრად არიან,
 დაუპატიჟებელ სტუმრად,
 ურჩი ბავშვივით ჯიუტად ბლავიან,
 დაილღებინ და სდუმან.
 შეხედე, თითქოს აქ გადმოსახლდნენ,
 იქნებ არც ცხოვრობდნენ არსად,
 ჩემში შემოსახლდნენ,
 გრიგალს თავს მავლებენ,
 ერთ ფიქრს მიჩვენებენ ასად...
 არ ილღებიან, არც ბეზრდებათ,
 არიან ენერგიით სავსე,
 ვცდილობ, დავემლო, მაგრამ ვხედავ,
 რომ ისევ მადგანან თავზე. —
 – თქვენ საიდან ხართ? საიდან მოხვედით?
 ანდა საით მიდის თქვენი გზები?
 ალკოჰოლს ჰგავხართ, თრობის ეფექტი გაქვთ,
 სულსა და სხეულში სწრაფად იჟლინებით.
 მერე ზღაპრებს ამსხვრევთ, ტკივილების ხეს რთავთ
 და მეც, უკვე, ვხედავ, ძალზედ მალე ვთვრები.
 დაგიმსხვრევიათ ეს ჩემი ზღაპარიც,
 მიწასთან გაასწორეთ არემარე!..
 ჩემი დანგრეული სიყვარულის კორპუსს
 ჭრილობებს ნაზად უხვევს თეთრი მთვარე.
 სახურავზე არ ხტიან სიზმრის კატები,
 ქუჩის მუსიკოსიც აღარ უკრავს მაჟორს,
 იმედგაცრუებულნი დადიან მხატვრები
 – ფერებში ნახატს ვერ ვხატავთო...
 ნახატს ფერებში როგორ დახატავ,
 როცა ამისთვის გჭირდება ფერი...
 გარშემო რა არის? – მხოლოდ მტვერი!
 ზღაპარს უსათუოდ სჭირდება შველა,
 – მიშველე, ანგელოზო, ბნელაა!
 დროც გადის ნელა...
 ანგელოზმა ყველა გაჭირვებულს თბილი
 სიყვარულის საბანი დააფარა
 და, მაშინ როცა თვითონ გაუჭირდა,
 შეკითხვა გამიჩნდა: ვინმე დაეხმარა?
 იგი, დაცემული, ტერფებით მიეჯაჭვა ნაპრალებს,
 მისი გული როგორ, როგორ კანკალებს...
 შეხედე, ჩიტებს სტკივათ, შეხედე, გადაყარეს
 სიხარულის ლურჯი ბარათები,
 უკვე დავიღალე, გაუსაძლისია,
 ჩემო ანგელოზო, აღარ წამოდგები?
 ცოტაც დამაცადეო – მითხრა ანგელოზმა,
 ძალას მოვიკრებ და ისევ წამოდგები...
 დღეები მიდიან... მე კი ყოველ დღით
 დაცემულ ანგელოზს ველოდები...

შეუჩერებელ დროის კანონებს
 გვერდით მივყვები კვლავინდებურად,
 სამყაროს ბედი მუდამ მალონებს
 და თვალს ვადევნებ გარინდებულად.
 ისევ ვიხსენებ მიღეულ ზამთარს,
 წარსულში ფუჭად გავლილ ნაბიჯებს,
 ფიქრს შევამატებ ფიქრების დავთარს
 და სინანულის ვალებ კარიბჭეს.
 ჩემი ოთახის კედლებიც გრძნობენ,
 ფიქრს რა ქაოსი შემოხვევია,
 რად ვიმსახურებ, არ ვიცი, მაგრამ
 ჩანს, ეს ქაოსი განაჩენია!..

ალბათ, ვგიჟდები, ალბათ, ცხოვრების
 სასტიკი წყობა მარქმევს ამ სახელს
 და ჩემს გულისთქმას, ყველგან რომ თან მდევს,
 ღამით ვუყვები სიზმრების სარკმელს...
 და მისმენს ისიც, ჩემსავით დარდობს,
 ღამის სინათლით ანათებს ფარდას
 და სიფაქიზით საამოდ მარდობს,
 როცა პოეტურ ძაფებით მქარავს.
 მერე, მეც, ისევ, თითქოსდა მშვიდად,
 მოქარგულ სამოსს მჭიდროდ მოვირგებ,
 გამოვიყენებ სარკმელს მოტივად
 და ფიქრთა კრებულს ბრძოლას მოვუგებ.
 მე ჩემთვის ვფიქრობ, გულში ვინატრებ
 ლალ ბედისწერას, ცელქ თეთრ თოლიას
 და ვერ ვეშვები ძილის წინ ფიქრებს,
 ვერც სიგარეტის მელანქოლიას.

 ყვანილობა

ექიმი გმირია

2023 წლის 12 ოქტომბერს, ხაშურის მუნიციპალიტეტის საბიბლიოთეკო გაერთიანების ინიციატივით, ამავე რაიონის ღვანწმოსილ ექიმებთან: ლალი მარუაშვილი; ჯულიეტა ლომსაძე; ელზა მენაბდე; ნათელა სვანიძე; ზეინაბ ხმიადაშვილი; მადონა ცირეკიძე; ნუნუ ალბრეხტი; ნაზიბროლა ლაბაძე; – შეხვედრა მოენყო, რომელსაც საბიბლიოთეკო გაერთიანების მმართველი კლარა გელაშვილი უძღვებოდა.

ბიბლიოთეკის ნორჩმა მკითხველებმა სტუმრად მონვეული ექიმი ქალბატონების ბიოგრაფიისა და მოღვაწეობის შესახებ პრეზენტაცია წარმოადგინეს.

დამსწრე საზოგადოებამ სითბო და სიყვარული არ დაიშურა ამაგდარი ადამიანებისთვის, რომლებიც მთელი ცხოვრების მანძილზე ჩვენი რაიონის მოსახლეობის ჯანმრთელობის სადარაჯოზე იღწვოდნენ.

უფროსი თაობისადმი პატივისცემის გამოხატვის დიდი სურვილით, შეხვედრას ესწრებოდნენ და მათი მოღვაწეობის შესახებ გულთბილად ისაუბრეს მომდევნო თაობის ქალბატონმა ექიმებმაც.

საინტერესო და მნიშვნელოვანი ისტორიები გაიხსენა ხაშურის კულტურის ისტორიის ფოტო-მემატიანემ, ბატონმა მეველედ სალაღაიამ.

საბიბლიოთეკო გაერთიანების სახელით, თავისი ხალხისა და ქვეყნის სამსახურში ერთგული და ხანგრძლივი მოღვაწეობისთვის, ყველა ღვანწმოსილ ექიმს მადლობის სიგელი გადაეცა.

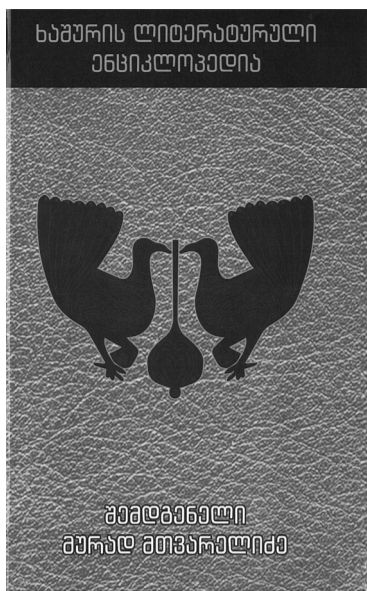
ექიმებთან შეხვედრა დროული მოფიქრება და მიგნება იყო, იქნებ, საჩქაროც, რადგან მისი უდიდებულესობა დრო სისწრაფით მიჰქრის...

სალამოს ფონად ლეგენდარული გია ყანჩელის მელოდია „ის აქ არის“ გასდევდა...

ისინი აქ არიან, ჩვენ გვერდით – ჩვენი ღვანწმოსილი ექიმები, მრავალი სულისა და სხეულის მკურნალნი...

დაე, აქ იყვნენ, დიდხანს!

საშურის ლიტერატურული ენციკლოპედია

დღევანდელ ეპოქაში, როცა ინტერნეტსივრცეში ყველა საჭირო თუ არასაჭირო ინფორმაცია მარტივად ხელმისაწვდომია, როცა ბეჭდური გამოცემები ელექტრონულმა წიგნმა ჩაანაცვლა და, თითქოს ამით ის მნიშვნელობაც დაიკარგა, უძველესი დროიდან მოყოლებული, სხვადასხვა ფორმითა თუ პოლიგრაფიული წესით გამოცემულ წიგნს რომ ახლდა თან.

ამ ყველაფრის ფონზე, საშურის სინამდვილეში იბადება ისეთი საინტერესო, მნიშვნელოვანი გამოცემა, რომელიც ყველა ოჯახისთვის სამაგიდო წიგნად იქცევა.

„საშურის ლიტერატურულ ენციკლოპედიაში თავი მოიყარა საშურში მცხოვრებმა და აქაური ფესვების ქონე ორასამდე ცნობილმა, ნაკლებად ცნობილმა თუ უცნობმა მწერალმა, მე-19 საუკუნის შუა წლებიდან მოყოლებული, დღევანდელობამდე.

ენციკლოპედიაზე მუშაობის დროს კიდევ ერთხელ დავრწმუნდით, რომ საშურს განსაკუთრებულ მაღლი დააყოლა განგებამ, რადგან დიდ ქართული ლიტერატურას ჩვენმა მუნიციპალიტეტმა მისცა სიტყვის რამდენიმე პირველხარისხოვანი ოსტატი, რომელთა შემოქმედებას იცნობს არამარტო ქართველი, არამედ ევროპელი მკითხველიც, მათი ტექსტები თარგმნილია და ცალკე წიგნებად არის გამოცემული ევროპის სხვადასხვა ქვეყანაში ან შეტანილია პოეტურ ანთოლოგიებში.

ნაშრომი შედგება რამდენიმე ნაწილისგან და მკითხველი მისი ფურცლებიდან მიიღებს ყველა იმ ინფორმაციას, რაც საშურის მუნიციპალიტეტის ლიტერატურულ ცხოვრებას უკავშირდება.“ – ვკითხულობთ საშურის ლიტერატურული ენციკლოპედიის შემდგენელის მურად მთვარელიძის წინასიტყვაობაში.

წინამდებარე წიგნს არაერთი მაღლიერი ავტორისა თუ წიგნის მოყვარული ადამიანის გამომხატურება მოჰყვა:

„ხანგრძლივი მუშაობის შემდეგ, განსაკუთრებული გემოვნებითა და ლიტერატურული ნიჭით დაჯილდოებულმა მურად მთვარელიძემ საშურის მუნიციპალიტეტში არსებული სამსაუკუნოვანი ლიტერატურული ქაოსი წესრიგში მოიყვანა!

ორასამდე ავტორის სუნთქვა და სული ერთ დიდ რგოლად შეიკრა, ერთ „შენობაში“ დაბინავდა...

თითო დიდი ნათურა ყველა სოფელში უნდა ენთოსო – არსებობს გამოთქმა. ვისურვებდი, ყველა ქალაქში ენთოს ასეთი ნათურა, რომელიც ნიაღსაც ანათებს, ანმყოსაც ათბობს და მომავალს მაგალითს აძლევს.

საშურის მუნიციპალიტეტის ლიტერატურული ენციკლოპედია დაიბადა!“ – წერს საშურის საბიბლიოთეკო გაერთიანების მმართველი, პოეტი კლარა გელაშვილი.

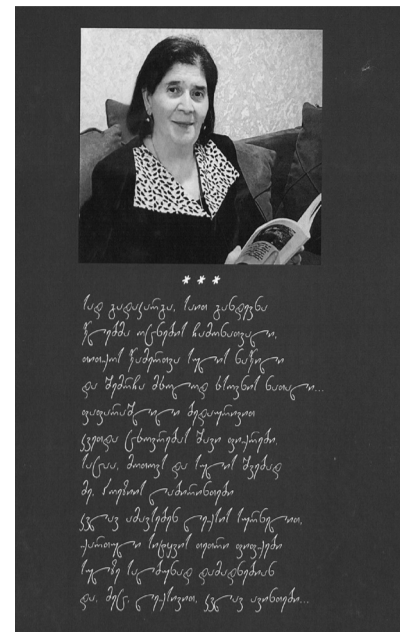
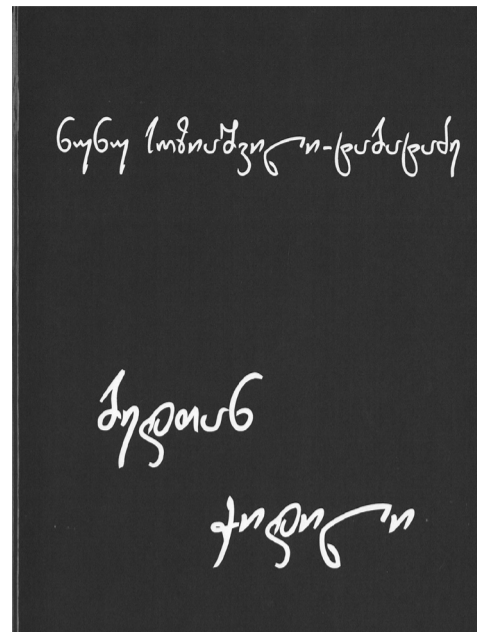
„ბატონმა მურად მთვარელიძემ მოიძია და „საშურის ლიტერატურულ ენციკლოპედიად“ გამოსცა ამ ქალაქთან დაკავშირებული მწერლების ვრცელი ჩამონათვალი, თავისი მოკლე ბიოგრაფიებით, მე-19 საუკუნიდან დღემდე.

ორასამდე! და მათ შორის, მეც ... ჩემი მოკრძალებული ადგილი მერგო... დიდი პატივია ჩემთვის.

საოცარი შრომა დევს წიგნში! მურად მთვარელიძის ცხოვრებას ნამდვილად ჰქვია დიდი ღვაწლი“. – ეკატერინე ლაცაბიძე, ადვოკატი, მწერალი.

28 სექტემბერს საშურის მხარეთმცოდნეობის მუზეუმში „საშურის ლიტერატურული ენციკლოპედიის“ წარდგინება გაიმართა.

„ბედთან ჭიდილი“ ნუნუ სოზიაშვილი-ტაბატაძის მეშვიდე პოეტური კრებულია, რომელიც ავტორმა ერთგვარი შემოქმედებითი შეჯამებასავით წარუდგინა მკითხველს, მის მიერ განვლილი ცხოვრების 77-ე უამსანიერზე.

„ნუნუ სოზიაშვილი-ტაბატაძე გახლავთ ავტორი წიგნისა, რომელშიც თავს იყრის ლექსები, მინიმები, მარგინალიები და აზრები. მიუხედავად განცდების სხვადასხვა ფორმით გამოხატვისა, სათქმელის ძირითადი არსი მაინც ერთია – სევდის გაზიარების მცდელობა. სევდა კი სხვადასხვაგვარია: ხან დროსთან ჭიდილით გამოწვეული, ხან სამშობლოს ბედით, ხანაც ზოგადი, ადამიანური ურთიერთობებით (მეგობრული, დედაშვილური თუ ნაცნობ-უცნობური) დათრგუნვილი.

ლექსების უფრო ღრმა ანალიზისა და თითოეული მათგანის დანვრთვით განხილვის შემთხვევაში ავტორის პოეტურ ტექნიკასა და მხატვრულ-გამომსახველობით სახეებზე მეტის თქმა იქნება შესაძლებელი. მე კი, ამჯერად, მხოლოდ იმით შემოვიფარგლები, რომ წიგნში გამოქვეყნებულ ლექსებს „სევდის პოეზიას“, ავტორს კი „სევდის პოეტს“ ვუწოდებ.“ – წერს ფილოლოგი და ლიტერატურის მცოდნე ლანა გრძელიშვილი ნუნუ სოზიაშვილის ლექსების კრებულის ერთ-ერთ წინასიტყვაობაში.

ბედთან ჭიდილი

სულის ლაღარში ნაწრთობ სტრიქონებს
ვერ შეაჩერებ, როგორც მენყერს –
მთიდან მოწყვეტილს...
როცა გგონია, ააშენე მწვერვალზე კოშკი,
წუთისოფელი კლდეში ნაკვეთ საფეხურს გინგრევს
და თავდაყირა გიყენებს მიზნებს...
ეშვები თავქვე, ბედნიერება შენ მიღმა რჩება...
წყურვილს ვერ გიკლავს ბალღამისგან აღვსილი თასი,
ცდა ამაოა – უხილავ მტერს მოუგო ომი.
აატორტმანა დედამინა ამდენმა ცოდვამ!..
ლხინი – ჭირიდან თავდაღწევის ნათელი სახე
გადაიხვეწა, ვერ იპოვა ადგილი თვისი...
დაიხა, გაცვდა ფერადი ფარჩა,
ჩემს სამყაროში შემოჭრილმა ქარიშხალმა
ის იმედი წამგვარა მძევლად,
უკვე ტახტრევანს რომ ვუდგამდი გასამეფებლად...
ვიცი, უფალი არ შემინდობს სასონარკვეთას...
და, ამიტომაც, კვლავ ბრძოლის უინით შეპყრობილი,
მივდევ ქარავანს... ჭირისუფალი არ გავხდები თეთრი ფიქრების!
ამასობაში, დაისის მზემ ქვიშის საათით მამცნო,
რომ ვაგლახ სულს სხეული შემოაბერდა!
შიში არა მაქვს, დასასრულით სხვა გზა იწყება...
ბედთან ჭიდილში ზამთრის სუსხით დამზრალ სხეულს
შემოახვია ფრთა ანგელოზმა და ნათლით მოსილ
საყდრის კარში გაუჩინარდა...